

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/229/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7512212794
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7512212794.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, proti žalovanej I. R., G. T. U., H. XX, o zaplatenie 1 201,49 € istiny s prísl., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu 17C/359/2012-46 z 22.2.2013 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

M e n í uznesenie vo výroku o trovách konania tak, že vedľajší účastník nemá právo na náhradu trov konania.

Žalobcovi a žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva a vedľajší účastník nemá právo na ich náhradu.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením konanie zastavil, vrátil žalobcovi súdny poplatok 65,37 €, prostredníctvom príslušného daňového úradu a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania 165,91 € na účet jeho zást., do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

Žalobca podal v zákonnej 15 dňovej lehote proti uvedenému rozhodnutiu v časti, v ktorej ho súd zaviazal na úhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd o trovách konania rozhodol podľa § 146 ods.2 O. s. p. (jeho znenie citoval) a § 149 ods.1 O. s. p. a uzavrel, že cit. ust. ukladá povinnosť nahradiť trovy konania tomu, kto zaviniel, že konanie muselo byť zastavené, že zavinenie podľa tohto ust. je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska, preto ak v tomto prípade vzal žalobca žalobu voči žalovanej v celom rozsahu späť, pričom z obsahu spisu je nesporné, že tak urobil bez uvedenia konkrétneho dôvodu, možno konštatovať len jediný záver a to, že k zastaveniu konania došlo v dôsledku jeho procesného zavinenia, preto mu podľa prvej vety § 146 ods.2 O. s. p. vznikla povinnosť uhradiť žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej trovy konania, ktorých súčasťou sú i trovy právneho zast. Na základe tejto skutočnosti zaviazal žalobcu, ktorý procesne zaviniel zastavenie konania, k povinnosti uhradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej trovy konania, celkom 165,91 €, s tým, že uvedené trovy konania predstavujú trovy jeho právneho zast. a pozostávajú z tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby a to za 1) prevzatie veci a prípravu zast. 61,41 € [základná sadzba tarifnej odmeny určená z hodnoty sporu podľa § 10 ods.1, s použitím § 14 ods.3 písm. b) vyhl.č.655/04 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení zmien a doplnkov; ďalej len vyhl.], z režijnej paušálnej náhrady výdavkov za uvedený úkon právnej služby 7,63 € (§ 16 ods.3 vyhl.) a 2) vyjadrenie z 30.1.2013 61,41 € + režijná náhrada za uvedený úkon právnej služby 7,81 €, spolu 138,26 € a keďže zást. vedľajšieho účastníka je platiteľom DPH, uvedené položky sa zvyšujú (podľa § 18 ods.3 vyhl., v znení vyhl.č.209/09 Z. z., účinnej od 1. 6. 2009) o 20 % DPH, celkom o 27,65 €.

Žalobca v odvolaní si dovoľil poukázať na to, že cieľom vedľajšieho účastníka je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zák. o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods.5 zák.č.250/07 Z. z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii

vedľajšieho účastníka (§ 93 ods.2 O. s. p.) a zastával názor, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, že podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotný vedľajší účastník má v radoch členov, ktorí majú evidentne právnické vzdelanie, že podľa § 25 zák.č.250/07 Z. z. má pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, že tieto právne závery ustálil aj Krajský súd (ďalej len KS) v Bratislave vo svojom rozhodnutí 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí 3Cob/259/2011, ktorý v obdobných prípadoch nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zast., že - ako vyplýva z dôvodovej správy k zák.č.384/08 Z. z. - cieľom novelizácie O. s. p. bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov a, že má za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Ďalej uviedol, že vedľajší účastník vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného a to oznámením o vstupe do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania, že z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Zastával názor, že len na základe skutočnosti, že žalovaným je spotrebiteľ, bez akýchkoľvek vedomostí o predmete a stave konania, je nemožné pripraviť sa na zastupovanie v tej ktorej veci a teda naplniť podstatu právneho úkonu - príprava a prevzatie právneho zast., že vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu a, že na uvedené upozornil aj KS v Košiciach v rozhodnutí 6Co/141/2012, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka, zast. advokátom, do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zast., že KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 17Co/91/2012 a obdobne aj KS v Bratislave v rozhodnutí 9Co/420/2012 vyjadril dôvodné podozrenie, že skutočným cieľom vedľajšieho účastníka nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale zárobková činnosť jeho zást., že účelom civilného procesu ako takého je poskytovanie ochrany porušeným alebo ohrozeným, subjektívnym hmotným právam a právom chráneným záujmom, že situácie, keď sa civilné konanie zneužíva, a to i vzhľadom na samotný jeho priebeh v konkrétnej veci, iba na získanie náhrady trov konania, nie sú v súlade s týmto vymedzením a, že na priznanie náhrady trov konania je nevyhnutné splnenie podmienok vyžadovaných § 142 ods.1 O. s. p. a to najmä účelnosť vynaložených trov konania. V zmysle uvedeného zastával názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, že v predmetnom konaní nevystupuje ako splnomocnený zást. žalovaných, pričom títo o jeho vstupe do konania pravdepodobne ani nemali žiadnu vedomosť, čo vyjadril aj KS v Prešove v rozhodnutí 13Co/35/2012, ako aj v rozhodnutí 13Co/36/2012. Dovolil si upozorniť, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania a, že obdobný názor vyslovil Ústavný súd SR v náleze II.ÚS78/03. Poukázal na to, že súd by mal pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených účastníkom, že účelnosť je vlastnosť, ktorá sleduje naplnenie cieľa a opodstatnená je v prípade, že vychádza zo zák. dôvodov a neprekračuje jej medze a, že by mala byť posudzovaná pri každom úkone právnej služby samostatne. Zastával názor, že odmenu za úkony právnej služby poskytnuté zást. vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej v súdnej veci nemožno považovať za účelne vynaložené trovy, že nárok na náhradu trov právneho zast. nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, procesne významných skutočností, že uvedené možno aplikovať aj na podania advokáta, ktoré neobsahujú žiadne skutočnosti, vzťahujúce sa na predmet sporu, na skutočnosti, ktoré zostali medzi účastníkmi konania sporné a treba ich dokazovať a sú významné pre posúdenie veci samej a, že činnosť vedľajšieho účastníka rozhodne nemožno považovať za tak odborne náročnú, že by si vyžadovala úplné právnické vzdelanie. Poukázal na to, že uvedené potvrdil vo svojom rozhodnutí aj KS v Žiline 10Co/220/2012, že podania vedľajšieho účastníka sú abstraktné, všeobecné bez znalosti prejednávanej veci s automaticky uplatňovanou nedôvodnou námietkou premlčania, že rovnako nie je zriedkavý postup vedľajšieho účastníka, kedy súčasne s oznámením o vstupe do konania podá aj odpor proti platobnému rozkazu, napriek tomu, že tento ešte ani nebol vydaný a, že uvedené potvrdzuje, že paušálne vstupuje do konaní, o ktorých stave nemá žiadnu vedomosť. Zároveň zastával názor, že skutočnosť, že súd účastníkovi právo na náhradu trov konania neprizná, sama o sebe neznamená popretie rovnosti podmienok v konkrétnom súdnom

konaní, a ani odňatie procesného práva účastníka na zastúpenie advokátom, že uvedený právny názor potvrdili rôzne senáty viacerých krajských súdov (uviedol sp. zn. 8 rozhodnutí KS v Bratislave, 5 rozhodnutí KS v Banskej Bystrici, 6 rozhodnutí KS v Košiciach, 5 rozhodnutí KS v Nitre, 5 rozhodnutí KS v Prešove a 5 rozhodnutí KS v Žiline). Podotkol, že má vedomosť, že vedľajší účastník v súvislosti s dôvodnosťou priznania trov poukazuje na § 137 O. s. p. a na ust. Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ. K uvedenému si dovoľil uviesť, že vedľajší účastník žalovanú v konaní nezastupuje, z uvedeného dôvodu nemožno argumentovať uvedeným ust., nakoľko to priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zast. v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci a, že obdobný právny názor vyjadril KS v Prešove v rozhodnutí 13Co/40/2012. Mal za to, že ust. Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa, že žiadne z predmetných ust. nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zast. advokátmi, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Z uvedených dôvodov považoval právne zast. vedľajšieho účastníka v konaní za nadbytočné, účelové a nehospodárne a navrhol napadnutý výrok o trovách konania preskúmať a v zmysle § 220 O. s. p. ho zmeniť tak, že vedľajšiemu účastníkovi sa náhrada trov konania nepriznáva. Zároveň si uplatnil trovy konania v odvolacom konaní 19,33 € s DPH, pozostávajúce z jednej polovice úkonu právnej služby 9,96 € s DPH a režijného paušálu k právnomu úkonu 9,37 € s DPH (podanie odvolania).

Vedľajší účastník vo vyjadrení k odvolaniu, čo sa týka námietok žalobcu [nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva; nevidí význam v jeho (vedľajšieho účastníka) zast.; dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania; on (vedľajší účastník) samotný má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie, pričom môže využívať aj určenú podporu ministerstva a z uvedených dôvodov navrhuje aplikovať § 150 O. s. p. a náhradu trov konania mu nepriznať] uviedol, že s argumentáciou žalobcu nesúhlasí. Tvrdil, že aplikácia § 150 ods.1 O. s. p. na danú právnu vec je nenáležitá, keďže pre posúdenie možnosti jeho aplikácie je podstatné zisťovanie okolností súvisiacich so stavom pred začatím sporu, so správaním účastníkov v priebehu sporu a s okolnosťami uplatnenia nároku (uznesenie 6MCdo 5/2011 z 18.1.2012 NS SR, uverejnené aj na www.najpravo.sk <<http://www.najpravo.sk>>), že nemožno mať žiadne ilúzie o ušľachtilých pohnútkach žalobcu vo vzťahu k späťvzatiu žaloby, že ten veľmi pragmaticky, v snahe nenavyšovať vo svoj neprospech trovy konania a zachrániť podstatnú časť zaplateného súdneho poplatku, berie žaloby späť na súdoch, kde vstupuje do spotrebiteľských konaní (citoval, čo konštatuje KS v Banskej Bystrici v odôvodnení uznesenia 15Co/169/2012 z 9.8.2012), že z uvedeného teda vyplýva, že správanie sa žalobcu v spore, ale najmä okolnosti, za ktorých uplatnil žalobou premlčanú pohľadávku nedávajú predpoklad pre aplikáciu § 150 ods.1 O. s. p. Citoval čl.7 ods.1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých obchodných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a tvrdil, že môže preukázať, že v množstve súdnych sporov, pôsobil už jeho vstup do konania (aj bez vyjadrenia vo veci samej) pre žalobcu odradzujúco v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku, vzal svoju žalobu späť a konanie žiadal zastaviť, že potom, čo mu je doručené oznámenie o jeho vstupe do konania, príp. potom, čo jeho vstup do konania zisti iným spôsobom, plošne berie žaloby späť, že môže preukázať prípady, kde tento konkrétny žalobca vzal späť žalobu po vyhlásení rozsudku, v ktorom bol úspešný, dokonca paradoxne aj potom, čo platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť, že sa ukazuje, že samotný jeho vstup do konania ako vedľajšieho účastníka na strane spotrebiteľa je dostatočne účinným prostriedkom na zabránenie porušovania spotrebiteľského práva. Pokiaľ žalobca poukazuje na skutočnosť, že podľa registrácie na Ministerstve vnútra SR má vo svojich radoch členov, ktorí majú evidentne právnické vzdelanie, skutočnosť je taká, že iba jediná jeho členka má právnické vzdelanie, avšak právnu prax nevykonáva, že túto námietku považuje za nenáležitú, pretože mu nemožno upierať právo na zást., vzhľadom na predmet jeho činnosti, že ak by sa prijal takýto názor, potom by bolo problematické aj zast. advokátmi, napr. sudcov, prokurátorov, advokátov, ministrov spravodlivosti, predsedov vlád, ktorí sú právnikmi, čo by bolo v evidentnom rozpore s platným právom, ale aj s každodennou realitou. V tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru cit. v najnovšom komentári slovenského občianskeho procesného kódexu, pôvodne uverejnenú v časopise Soudní rozhledy 2/2002 na str.43 (Števček/Ficová. Občiansky súdny poriadok, Komentár - I. diel, 2.vydanie, Praha: C. H. Beck, 2012, str.492). Ďalej uviedol, že ak žalobca argumentuje, že má trovy advokáta hradiť z vlastných prostriedkov, poukazuje na svoju reálnu skúsenosť, že podľa § 25 ods.6 zák.č.250/07 Z. z. má možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, že po opakovaných žiadostiach v priebehu posledných 2 rokov mu napokon Ministerstvo hospodárstva SR schválilo a poukázalo finančnú podporu 4 000 € (doposiaľ bolo vyplatených len 1 000 €), že takýto finančný príspevok pri objeme činnosti ním vykonávanej na podporu spotrebiteľov nepokrýva ani len poštové výdavky že takáto zákonná možnosť čerpať finančné

prostriedky na podporu svojej činnosti tu síce existuje, pretože je výsledkom transpozície právnych aktov EÚ do nášho legislatívneho prostredia, avšak realita praxe je úplne iná a podpora štátu je skôr v rovine iluzórnej, než v rovine skutočnej, že nerozumie však, prečo by neúspešné spory žalobcu mali byť dotované z prostriedkov štátu, príp. z jeho prostriedkov a, čím by si mal zaslúžiť takúto ochranu svojich záujmov. Poukázal na to, že súd pri rozhodovaní o jeho trovách postupoval v súlade s legislatívou EÚ a judikatúrou dvora EÚ, v súlade s ustálenou súdnou praxou a právnou teóriou (citoval čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl.38, čl.47 Charty základných práv EÚ), že o dôvodnosti priznania jeho trov svedčí aj novelizované znenie § 137 O. s. p. (citoval ho), ktoré bolo s účinnosťou od 1.1.2012 doplnené zák.č.332/11 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi (citoval z dôvodovej správy k nemu), že novelizovaná právna úprava zohľadňuje aj rozsudok Súdneho dvora EÚ (druhá komora) z 22.12.2010 vo veci C-279/09 DEB proti Spolková republika Nemecko (aj z neho citoval) a, že v zmysle uvedeného dokonca KS v Prešove svojim uznesením 3Co/131/2011-85 z 13.1.2012 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a ustanovil vedľajšiemu účastníkovi, ktorým bola tiež právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľa advokáta, pričom konštatoval, že nie je možné nedôvodne a bez akýchkoľvek logických súvislostí podmieňovať spôsobilosť občianskeho združenia na vykonávanie predmetu svojej činnosti odbornosťou v odbore právo, že sú to práve združenia na ochranu spotrebiteľov, ktoré majú právo v súlade so zák. chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov (§ 3 ods.4, § 25 zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa), že európska legislatíva a rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, nadväzujúc na vnútroštátnu právnu úpravu, preferujú činnosť združení v rámci ich zákonných oprávnení, že občianske združenia na ochranu spotrebiteľov si v prevažnej miere zakladajú samotní občania poškodení nekalými praktikami a neprijateľnými zmluvnými podmienkami v štandardných formulárových zmluvách dodávateľov a často pri nedostatku organizačného a finančného zabezpečenia chránia práva prevažne nemajetných spotrebiteľov, ktorí rezignujú na obranu svojich práv, pretože nemajú dostatok prostriedkov na advokáta a tým na rovnocenný priebeh súdnych konaní. Citujúc ďalej znenie § 93 ods.4 a § 18 O. s. p. uviedol, že ak teda platí, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník hlavný a má platiť aj „rovnosť účastníkov“, ako jeden zo základných princípov súdneho konania, potom neexistuje rozumný dôvod nepriznať mu trovy právneho zast. za situácie, ak nárok na náhradu trov vznikne účastníkovi, ktorého v konaní podporoval, že účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno vo všeobecnosti odvodiť z čl.47 ods.2 Ústavy (aj z neho citoval), že ústavný rozmer práva účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýva z nálezov Ústavného súdu SR (napr. II.ÚS78/03, II.ÚS31/04, II.ÚS56/05, IV.ÚS147/08, II.ÚS122/09), že trovy právneho zast. treba považovať v každom prípade za účelne vynaložené trovy, že každý má právo na to, aby hoci aj v jednoduchšej, skutkovo a právne menej zložitej veci bol zast. advokátom a toto ústavne zaručené právo môže uplatňovať v rámci celej republiky, bez ohľadu na to, že voľba miestneho advokáta by bola spojená s menšími trovami, než udelenie plnomocenstva zást. mimo mesta alebo obce, kde účastník konania býva (N. I., L. Š., Trovy konania v civilnom procese, Mimoriadne vydanie Bulletinu slovenskej advokácie, 1997, str.53), že samotná skutočnosť, že má principiálne právo na náhradu trov konania, nie je - dúfa - medzi účastníkmi sporná, napriek tomu si dovoľil poukázať na rozsudok 5Cdo71/2010 z 9.6.2010 Najvyššieho súdu SR, ako aj na najnovšie komentáre k O. s. p.: Števček/Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok, Komentár - I. diel, 2. vydanie, Praha: C. H. Beck, 2012, str.331, príp. Drápal/Bureš a kol. Občiansky súdny poriadok I, Velké komentáře, 1. vydání: C. H. Beck, 2009, str.607, že najnovšia rozsiahla judikatúra slovenských odvolacích súdov zaujala v súlade s európskou líniou ochrany spotrebiteľa v súlade s právnymi aktmi EÚ, vnútroštátnymi normami, ale aj judikatúrou Súdneho dvora EÚ, Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR, k tejto právnej problematike presvedčivý väčšinový názor o jeho principiálnom práve na náhradu trov právneho zast. v sporoch, v ktorých bol ním podporovaný účastník úspešný a vznikol mu nárok na náhradu trov, že Generálny prokurátor SR podal na základe jeho podnetu na Najvyššom súde SR 19.2.2013 vo veci jeho nároku na náhradu trov konania mimoriadne dovolanie VI/1 Pz771/12-7 z 15.2.2013 (pripojil jeho fotokópiu), v ktorom podrobne a presvedčivo argumentoval (vec je na NS SR vedená pod 6MCdo/5/2013), že k tejto právnej problematike má k dispozícii už stovky aktuálnych rozhodnutí krajských súdov, ktoré akceptujú právo spotrebiteľského združenia, ako vedľajšieho účastníka, na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore a len príkladmo poukázal na niektoré rozhodnutia krajských súdov podľa jednotlivých senátov (označil sp. zn. 4 rozhodnutí KS Nitra, 4 rozhodnutí KS Trenčín, 2 rozhodnutí KS Žilina, 6 rozhodnutí KS Banská Bystrica, 11 rozhodnutí KS Košice a 19 rozhodnutí KS Prešov). V súvislosti s rozhodovaním o trovách vedľajšieho účastníka považoval za užitočné poukázať na niektoré právne argumenty odvolacích súdov v týchto rozhodnutiach: uznesenie KS v Košiciach 9Co/104/2012-84 z 31.7.2012, rozsudok KS v Nitre 9Co/172/2012-137 z 23.8.2012, rozsudok KS v Banskej Bystrici 13Co/200/2012-159 z 8.8.2012, uznesenie KS v Prešove 20Co/185/2012-94 z 31.10.2012, uznesenie KS v Žiline 8Co/258/2012-127 z 31.7.2012 a uznesenie

KS v Trenčíne 6Co/235/2012-187 z 27.11.2012. S poukazom na uvedené označil argumentáciu žalobcu v jeho odvolaní za nenáležitú a preto navrhol uznesenie v jeho napadnutej časti ako vecne správne potvrdiť. Uplatnil si aj náhradu trov odvolacieho konania za toto podanie 30,71 € [§ 14 ods.3 písm. b) vyhl.] a režijný paušál 7,81 € (§ 16 ods.3 vyhl.) a 20 % DPH 7,70€, teda celkove trovy odvolacieho konania 46,22 €.

Uznesenie, okrem výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka, nebolo odvolaním napadnuté, nadobudlo právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebolo v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmané.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a zistil, že neboli splnené podmienky na potvrdenie (§ 219) uznesenia, ani na jeho zrušenie (§ 221 ods.1), pokiaľ ide o výrok o trovách konania vedľajšieho účastníka, preto uznesenie podľa § 220 O. s. p. zmenil a vedľajšiemu účastníkovi neprisúdil náhradu trov konania.

V prejednávanej veci trovy vynaložené vedľajším účastníkom, pozostávajúce z trov právneho zast., nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, že i podľa samotného § 9 bod 5. jeho Stanov sú jeho výdavkami výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na jeho správu, teda z uvedeného vyplýva, že samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník má právo zvoliť si pri účasti v konaní zást., avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelné bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v Čl.47 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zast. v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zast. advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu SR), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR. V prejednávanej veci nemožno urobiť záver, že zást. vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zast. advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známou odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast. splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vedľajší účastník nemal v odvolacím konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov, žalovaná žiadne trovy neuplatnila a žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola podľa § 150 ods.1 O. s. p. priznaná so zreteľom na dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v povahe uplatneného nároku. Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.